

Nejlépe se vyjádřím otázkami, na které hledám odpověď:

Kdo jsem?

Kdo jsme?

Jaký má všechno smysl?

Jsme na konci nebo na začátku?

Co je umění?

K čemu je umění?

Přítomnost Boha. Dábel.

Proč maluji?

Potřebuji formulovat.

Námět?

Žánr?

Muž a žena.

Člověk?

Jde mi o - chci vyjádřit - vyjadřuji

- iluze, dojmy, pocity, skutečnost
- objem, prostor, řád, čitelnost
- komunikace, signály, vztahy, telepatie, napětí
- osamělost, strach, radost, velkorysost, svoboda
- megalomanie, gesto, měřítko, velikost, duše

"... a zas je to tak. Ten dábel je ve mně ..."

"... boj o lidskou identitu je stále v dějinách bojem dobra se zlem, moudrostí s banalitou..."

"... nyní vidíme jakov zrcadle v záhadě ..."

Nevím. Baví mě lidi. Potřebuji před sebou skutečného člověka a snažím se ho zachytit. K vyjádření potřebuji gesto, pohyb, malbu, záznam za pomoci mé ruky, pohledu.

Tema práce - citace ze zadání:

"... Výchozím záměrem je zachytit některé situace a aktivity,

ve kterých se projevuje vnější podoba člověka: člověk a jeho zrcadlový obraz, člověk v pohybu, člověk - model pro studium, masadav lidí. Snažím se položit důraz na lidské tělo a jeho výrazové možnosti, přičemž nahé lidské tělo nevnímám pouze v jeho tělesnosti, ale jako vnější podobu člověka, kterou tvoří i jeho duše. Tento výchozí námět se pokusím rozpracovat ve třech variantách:

- osamělá jedna figura
- vztah dvou figur
- více figur - dav

Výchozím materiálem bude zřejmě malba nebo kresba podle modelu. Dalších několik variant bude směřovat k výrazně volnější znakovosti, která bude vycházet z daného tematu. V některých případech bude dané tema relativizováno i pomocí zrcadlových otisků maleb. Účelem je docílení velice volné, avšak pro každou ze tří námětových oblastí charakteristické znakovosti..."

Tento způsob formálního rozvržení práce mi umožňoval varianty hledání vyjádření člověka, lidí, vztahů. Umožňoval zmnožování, opakování motivů. Některá z dalších variant je třeba lepší než původní, možná je nejlepší ta první. Možná, když otisknu to, co namaluji, tak třeba v otisku je teprve pravdivé zobrazení. Znejistění mého záznamu, pohledu. Nejistota mého vidění, mé interpretace skutečnosti. Nemůžu se spoléhat jen na sebe. Když se vše převrátí, třeba právě tam je pravda a skutečnost.

Jde mi o výraz, objem, tvar, prostor, vztah, kontakt, napětí, osamělost. Hledala jsem různé způsoby malby, které se mi pro vyjádření určité scény, člověka zdály nejvhodnější. Omezila jsem se na používání akrylových nátěrových barev kombinovaných s temperou na papíře. Tyto prostředky mi vyhovovaly rychlou použitelností,

kvalitou i trvanlivostí. Zdají se mi adekvátní k tomu, co hledám a chci vyjádřit. Umožňovaly mi pracovat rychle a dělat větší množství maleb. Používala jsem malbu gestem - jako výraz napětí, otisky - jako způsob zachycení zrcadlového obrazu, někdy slouží k zrelativizování původního záměru, pohledu, kompozice, gesta. Vždy jsem měla na mysli konkrétní situaci, kterou zobrazuji já. Současně pociťuji nejistotu svého vidění, své interpretace skutečnosti, musím znejistit to, co dělám, nemůžu se spoléhat jen na sebe. Chci znejistit toto své já. Současně se chci spolehnout na gesto, intuici při zachycení skutečnosti, kterou mám před sebou.

Kdo je člověk? Lidi?

Je to hledání mě samotné. Vztahů k lidem. Zkoumání lidských vztahů. Zkoumání totožnosti muže a ženy. Hledání nových vztahů.

Po konzultaci s oponentkou jsem se rozhodla doplnit sérii maleb fotografiemi. Pouze fotografie může zachytit vnější, možná objektivní skutečnost.

Po formální stránce zřejmě nejpresvědčivěji vyznívají věci blízkí se tvorbě abstraktních expresionistů např. Franze Klinea, Willema de Kooninga, George Mathieua. Ve formě se k některým z nich v některých věcech přibližuji, rozdíl bych viděla v přístupu. Nejde mi o abstraktní obraz, jde mi pouze o hledání výrazu pro konkrétní scénu, člověka, lidi, vztahy, jde mi o hledání. Tyto malby jsou v podstatě záznamy, a to spíš sochařské, a myslím, že dál se budu pokoušet zrealizovat je plasticky nebo třeba úplně jiným způsobem.

Myslím, že ovlivněna jsem i dílem Arnulfa Rainera, vnitřní spřízněnost je zde asi i s díly Jitky a Květy Válové. Překvapením

byla pro mě výstava Henriho Michaux a jeho snaha " uskutečnit svůj dávný sen o tvarech, které by byly vyjádřené tak svobodně a přímo jak jen je možné. Mají bezprostředně zrcadlit každé hnutí, hluboce skryté v podstatě člověka ".

Chyba je možná v některých případech příliš velké měřítko, nadživotní velikost, vzhledem k tomu, že jde v podstatě o figurální obrazy. V některých případech je nadživotní měřítko odůvodněné, jinde to těžko posuzuji vzhledem k malému pracovnímu prostoru.

V Praze, dne 16. května 1993

Eliška Jakubíčková